

DECEBAL ȘI TRAIAN

Tic și Mădălina

Tic coborî din mașină atent să nu-și murdărească pantofii și se uită întrebător la părinți. Tot nu putea să creadă că îl vor lăsa toată vara la țară, la mătușa lui, sora tatei. Pe de o parte era bucuros: uneori simțea că se sufocă în oraș, dar pe de altă parte, era îngrijorat căci nu-și putea imagina cu ce o să-și umple timpul. E adevărat că mama fusese de acord să-și ia cu el la mătușa Ioana vechiul lui Nintendo și tableta, dar tata izbucnise în râs la asemenea idei, căci la mătușa Ioana nu era nici Internet, și ce e mai grav, nici cablu tv.

De după gard apărură capul roșcat al verișoarei Mădălina. N-o văzuse de mult timp și abia de o mai ținea minte. Avea pantalonii suflecați până la genunchi și mânecile bluzei până la coate. Mai observă că era foarte murdară de nisip amestecat cu noroi. Dar nu apucă să o analizeze prea bine, căci dispărură îndată strigând cât o ținea gura:

-Mama, mama, au venit, uite, sunt la poartă. Ți-am spus că vin până în prânz. Mă duc să-i spun și tatii.

O voce severă se auzi de după gard:

-În primul rând te duci și te speli. Apoi vii să saluți frumos și apoi mai vedem. Până să termine de vorbit, vocea se apropiase deja de poartă. Pe chipul mătușii Ioana apărură un zâmbet larg și, după cum i se părură lui Tic, se năpusti asupra lor cu o ploaie de îmbrățișări.

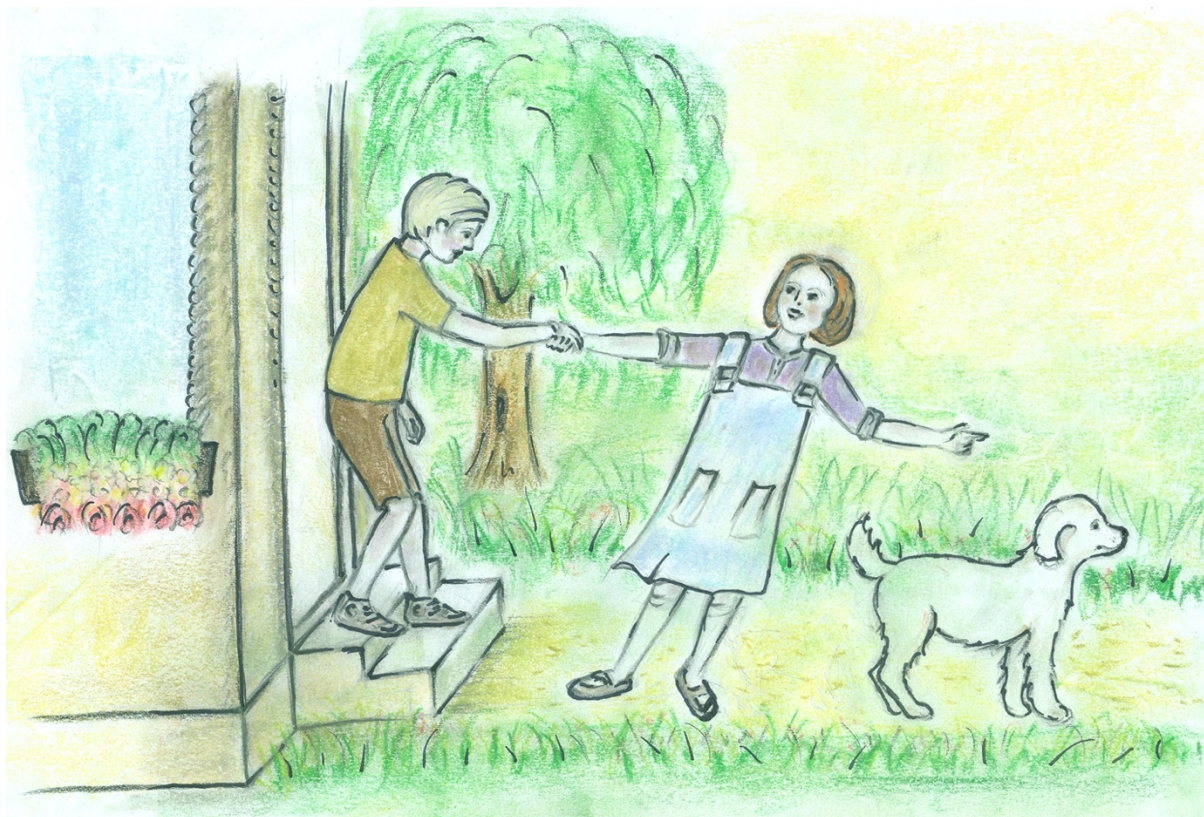
Ce anume își spuneau cei mari pe Tic nu-l prea interesa. Era foarte curios să o vadă din nou pe Mădălina, deși nu înțelegea prea bine de ce. În primul rând, Mădălina era fată și cu o fată nu te poți juca. Nici nu apuci bine să stabilești regulile jocului intergalactic că smiorcăitele o iau la fugă strigând că nu le plac luptele. Păi dacă nu-ți plac luptele, înseamnă că nu-ți place să te joci, era concluzia la care ajungea Tic, dar nu apucă să-și ducă gândurile prea departe că Mădălina apărură brusc lângă ei la fel ca și prima dată. Se spălase într-adevăr, și îmbrăcase în loc de pantalonii suflecați un sarafan curat. Bluza o păstrase ca o dovadă că aceeași verișoară îl întâmpină acum ca și mai înainte. Tic mai observă că era foarte politicoasă și că răspunde frumos la toate întrebările. Nimic nu trăda taifunul de mai-

nainte. Dar dacă se gândea bine, o prefera pe Mădălina dintâi și își aduse aminte că voia să o întrebe de ce era murdară.

Armatele

Mădălina nici nu așteptase altceva. Îl luă hotărâtă de mână și îl trase de pe cerdacul casei unde se așezaseră cu toții. În timp ce îl trăgea după ea, vorbea fără pauză de parcă s-ar fi temut că nu apucă să termine ce avea de spus: -Uite, aici, în fundul grădinii mi-am adunat armatele. Știi, urmează un mare război și soldații trebuie pregătiți. Dar nu numai soldații. Trebuie întărite cetățile, confecționate arme și muniții, trebuie căutați aliați. E foarte mult de

lucru și nu cred că azi vom fi gata de luptă. Iar eu muncesc la asta de câteva zile bune. Dacă ai ști cât de bucuroasă sunt că ai venit. Vezi, dacă suntem doi, vom fi gata mai repede. Tu ai putea prelua o armată, iar eu pe cealaltă. Îți explic eu totul. Va fi o luptă grozavă. Iar la final Traian se va însura cu Dochia.

Până la ultima propoziție Tic ascultase cu foarte mare atenție. Bine, Mădălina nu vorbea de Jedi, luptători Sith sau roboți de luptă, totuși ceea ce povestea suna destul de bine: război, armate, muniții. Între timp, Tic și Mădălina ajunseseră la destinație. Nenumărate mormane de nisip și pietriș, o baltă murdară, bețe înfipite în pământ... Pe toate Mădălina i le arătă triumfătoare așteptând reacția lui entuziasmată.

-Ce e asta? întrebă Tic nedumerit. Unde sunt armatele? Unde sunt munițiile și cetățile?

-Cum unde sunt?! Aici, la picioarele tale. Uite, aici sunt romanii în castele lor pătrate. Pândesc de multe zile să îi atace pe daci. Uite, acolo, cetatea aceea mare e Sarmizegetusa. Regia, nu Ulpia Traiana. Pe aia o construim mai târziu.

-Și balta asta ce e? întrebă Tic neîncrezător.

-Păi e doar foarte clar: aici e Dunărea. În stânga sunt castele romane, în dreapta ei triburile dacice.

-Păi Dunărea e un fluviu. Balta asta e cel mult un lac...

-Bine, ți-am spus că nu sunt gata... Așa e, pe lângă toate celelalte trebuie să lungim și Dunărea. Să semene a fluviu. Pe de altă parte..., vezi, anul în care se bat dacii cu romanii e un an foarte secetos și Dunărea mai seacă pe alocuri... De altfel, eu torn apă cu găleata în Dunăre în fiecare zi, dar până apuc să fac un drum, două, toată apa intră în pământ. Dar ai să vezi că până la urmă o facem noi să semene a fluviu.

-Și armatele unde sunt? încercă Tic să afle toată dimensiunea dezastrului.

-Păi încă nu am dat drumul la armate că strică cetățile înainte să înceapă razboiul. Dacii sunt găinile moțate. Știi, e drept că tarabostes, cei cu capul acoperit – cum sunt găinile moțate – nu luptau, dar eu cred că putem schimba puțin istoria. Puțin de tot. Romanii sunt găștele și rațele. Din două motive: în primul rând romanii au trecut Dunărea

și știi că găștele și rațele sunt mari înotătoare și în al doilea rând, sunt și de două feluri, ori tu știi că romanii aduceau legiuni din diferite teritorii ocupate.

Tic nu știa că romanii aduceau legiuni din teritoriile ocupate. Și nu avea ni

ci cea mai vagă idee ce e un taraboste. Dar numele suna bine. Încă nu pricepea ce caută găinile, găștele și rațele în război. Oricum, el nu văzuse astfel de păsări decât la grădina zoologică și nu i se părea nimic spectaculos. Un struț e altceva. Sau un flamingo. Dar dacă găinile și găștele și rațele Mădălinei erau gata să lupte, el era gata să le declare la fel de interesante ca un struț sau un flamingo.

-Împăratul romanilor e cocoșul. Știi, înainte îl chema Hades, căci am primit de ziua mea o carte cu legendele Olimpului și Hades mi s-a părut un nume foarte potrivit. Acum l-am rebotezt Traian ca pe împăratul romanilor, dar încă nu a înțeles că trebuie să vină când îl strigi Traian. Așa încât, e nevoie să-l strigi Traian-Hades, dar nu e chiar așa grav. Romanii aveau și ei un zeu al morții, un Hades căruia îi spuneau Pluto. Dacă vrei, poți chiar să-l strigi pe împărat Traian-Hades-Pluto. Sau Traian-Pluto-Hades. Sună mai impozant.

-Cu Decebal a fost însă și mai greu, continuă Mădălina. Vezi, noi nu avem decât un cocoș. Iar șeful dacilor nu avea cum să fie o găină. Nu se cade. Decebal a fost mult prea viteaz. M-am gândit mult. Și am găsit o soluție genială. Ei bine, l-am convins pe Guță, cățelul nostru să fie regele dacilor. Guță e foarte deștept și a înțeles imediat că de-acum înainte îl cheamă Decebal. La început a fost greu că armatele lui Decebal cam fugeau când apărea Decebal în cetate, dar până la urmă s-au obișnuit. Cu o mână de grăunțe obții foarte multe. Vezi dar, că am avut o mulțime de treabă până acum și mai e încă destulă până la nuntă.

-Care nuntă?!! Tic era amețit cu totul: tarabostes, Hades-Pluto, cocoșul, Guță cățelul, dacii și găștele și rațele...Nuntă?!!

-Păi nu ți-am spus că după ce romanii cuceresc Dacia, Traian, împăratul romanilor o ia în căsătorie pe Dochia, sora lui Decebal? Sigur, Traian nu s-a căsătorit niciodată cu sora lui Decebal, e o legendă, dar tata m-a asigura că nu e așa grav dacă noi ne jucăm așa, că s-au căsătorit. Tata spune că oricum nu putem ști prea bine, că Herodot și Dio Cassius, și mi-a mai spus tata și alți istorici antici, dar i-am uitat, deci Herodot și Dio Cassius nu au scris prea multe despre daci. Dar au scris că erau foarte deștepți. Și sigur că asta e cel mai important. În rest, ce ne interesează pe noi cine cu cine s-a măritat?

Ori Tic era prea obosit, ori Mădălina vorbea în dodii: Dochia, Herodot, dacii cei deștepți... Cu toate astea Tic găsea povestea fascinantă. Parcă vedea acum cu alți ochii șantierul de la picioarele lui: recunoștea clar castele romane cu cele două alei principale – una de la nord la sud și una de la est la vest, vedea întăriturile de pământ și văile care înconjurau cetatea dacilor, chiar și Dunărea căpătase o formă lunguiață...

-Uite, cum tu vei rămâne la noi mai multe săptămâni, nu ne vom grăbi. Ne gândim în liniște ce mai este de făcut. Ce armată vrei: pe daci sau pe romani?

Tic înțelesese până acum că romanii i-au cucerit pe daci. Putea el să aleagă altă armată decât cea romană?

-Eu sunt Traian, răspunse Tic foarte hotărât. Adică... nu eu, sigur, Traian e cocoșul Hades... dar eu conduc armata romană.

-E foarte bine. Eu voi conduce pe daci. Vezi, era și drept să fie așa pentru că eu am vrut tot timpul să fiu dac, iar numele tău seamănă puțin cu numele lui Traian. Mi-e teamă că trebuie să ne întoarcem, mă duc să o ajut pe mama să pună masa. Mi-e foarte foame pentru că azi dimineață i-am dat felia mea de pâine cu unt lui Hades, pardon, adică Traian, ca să îl conving să treacă Dunărea. Așa, ca o repetiție. N-a vrut să o treacă cu nici un chip, dar pâinea tot mi-a mâncat-o. Și cum am avut atât de mult de lucru, nu m-am dus să iau alta.

Cei doi porniră spre casă, de unde răzbăteau deja zgomote și mirosuri de mâncare caldă așezată în farfurii.

Lupta

După-amiaza se anunța caldă, iar Tic abia stătea locului la masă. "Mult se mai întind la vorbă părinții...", oftă Tic, "... și până după desert nu cred că avem voie să ne ridicăm de la masă...". Era foarte nerăbdător să construiască și el castele romane, drumuri, mă rog, să se pregătească și el de luptă. Apoi Mădălina venise cu ideea să folosească frunze de brusture pe post de platoșe și abia aștepta să meargă la cules de "platoșe". Nu văzuse în viața lui brusture, dar ce are a face? Parcă bălți care să se cheme Dunăre și păsări de curte în chip de soldați a mai văzut? Chiar, să nu uite să-i spună

Mădălinei să-i prezinte și lui armata romană. Mădălina i-a spus că poate să aleagă el nume pentru soldații lui și

acum îi era necaz că nu știa nici un nume roman. Îi înșirase încă și o mulțime de nume de războinici din armata dacilor și toate i se păreau grozave: Cothelas, Dromichaetes, Zalmodegicus, Deceneu, Scorilo, Duras. Dar tot ea l-a asigura că poate să pună nume românești, că doar limba română se trage din latină, limba romanilor, și e cam același lucru. Dar parcă tot nu se simțea bine ca soldații lui să se numească simplu Marius, Claudiu, Aurel sau Victor și dacii Mădălinei să aibă nume așa frumoase...Uf, de ce nu a citi și el olecă despre războaiele dacilor cu romanii?! Sigur erau pomeniți pe acolo niște generali romani și ce bine i-ar fi prins să știe cum îi chema. Uite, asta o să-și cumpere prima dată când se întoarce acasă din economiile lui: o carte despre războaiele dacilor cu romanii.^[1]

Maică-sa îi spuse ceva și după felul vinovat în care îl privea înțelese că era ceva grav. Dar nu reușea să se desprindă din planurile de luptă și să înțeleagă ce vrea să îi spună:

-Dragul meu, îmi pare nespun de rău, pur și simplu am uitat să pun în bagaj încărcătorul de la Nintendo. Acum îmi dau seama că l-am pus deoparte ca să-l împachetez și l-am uitat pe masă.

De încărcător îi păsa lui acum?! El nu știe nici un general roman și ei îi arde de încărcătoare. Păi ce, romanii aveau curent electric? Nu știe el prea multe despre romani, dar un lucru știe sigur: curent electric nu aveau. De asta e destul de sigur. Și dacă romanii se descurcau fără curent, o să se descurce și el la fel de bine.

Tic suportă cu greu timpul până la plecarea părinților lui și nu-i trecu nici o secundă prin minte să le ceară să-l ia cu ei înapoi în oraș. Dimpotrivă, timpul devenise brusc foarte scump. Cum văzu mașina dispărând după colț se uită cu ochi rugători la Mădălina să se întoarcă la șantier. Mădălina insista să-i spună Moesia.

Înainte de asta însă, inspectară mai întâi armatele aflate cuminiți în țarcul de păsări. Guță, cățelul, care acum răspundea la numele de Decebal avea voie să-i însoțească. După-amiază, Guță-Decebal se lungea la soare în apropierea Sarmizegetusei și nu deranja prea mult.

În jurul Moesiei creșteau câteva tufe de brusturi și Tic rămase uimit de dimensiunea lor. Da, erau niște platoșe pe cînste.

Întorși din expediție, cei doi copii se apucară în liniște de lucru. Mădălina voia să mărească Sarmizegetusa și să o întărească ca să încapă acolo cât mai mulți soldați. Nici Tic nu s-a lăsat mai prejos. A întărit și el două castele, dar i-a fost necaz că nu putea să le facă la fel de mari cum era cetatea dacică. Mădălina i-a explicat că un castru roman nu putea fi la fel de mare cât capitala Daciei și avea, firește, dreptate. Acum parcă îi părea rău că alesese armata romană. Parcă ar fi vrut să aibă și el o cetate atât de arătoasă ca a Mădălinei. Necazurile se țineau lanț. Îi trebuia ceva mare, ceva ce dacii nu aveau și nici nu puteau să aibă. Ceva să aparțină doar romanilor lui Traian. Îi mai povestise Mădălina pe drum despre columna lui Traian, dar aceea a fost construită după război și mai era pe deasupra și la Roma. Mădălina a spus că poți să schimbi un pic istoria. Dar numai un pic. Ori, să construiești coloana învingătorului înainte de luptă și încă să îi muți și locul, vedea și el că nu se poate.

Mădălina întărea acum Tapae unde zicea că s-au luptat dacii cu romanii în primul război dacic. Nu era deloc convins că trupele romano-rațo-gâștești știau să facă diferența între Tapae și Sarmizegetusa și primul și al doilea război daco-roman. Dar căuta cu încrâncenare o construcție romană care să îi dea gata pe daci. Și pe Mădălina, se

înțelege. Dar tot ea l-a scos din încurcătură. N-au construit romanii cel mai grozav pod peste Dunăre din istoria antică? Atât de grozav că și astăzi, după 2000 de ani se mai vede un picior de pod? Multe mai știe fata asta....

Podul construit de Apolodor din Damasc alias Tic era într-adevăr grozav. Mădălina îi arătase șura plină de scânduri, cuie, unelte și ce-i mai trebuie omului să construiască o minune tehnică. Era foarte trainic și Mădălina i-a explicat cum vor trece romanii peste el. Înainte de luptă vor presăra de-a lungul podului bucățele mici de mămăligă pentru Traian-Hades și ceva grăunțe pentru rațe și găște. Sigur, întâi trebuie să treacă podul Traian-Hades ca un împărat ce se află și apoi trupele sale.

Și nici nu riscă în felul ăsta să rămână tocmai împăratul fără mămăligă.

Tic era gata de luptă. Mădălina ar fi vrut să-și mai pregătească trupele și să caute aliați, dar Tic nu mai voia să aștepte. Au hotărât lupta decisivă a doua zi înainte de amiază.

Și într-adevăr promisiunea Mădălinei fusese adevărată. O luptă pe cinste. Cu o gălețușă de grăunțe și două felii mari de pâine cei doi copii s-au pregătit de atac. Mămăliga se terminase și oricum Tic găsea că fusese prea mică să mai rămână și pentru oști. Pentru Guță-Decebal au adus ceva oase – câinii, după cum se știe, nu se dau în vânt după porumb. Mai întâi au presărat pe podul lui Apolodor de la un capăt la celălalt pâine și grăunțe. Apoi au împrăștiat grăunțe nenumărate la Tapae și tot acolo au așezat o mică grămăjoară de oase. Încă Mădălina lăsase special și ceva carne pe ele ca să nu-i treacă prin cap lui Guță-Decebal să o ștergă mișelește în focul luptei. Când au da drumul celor două armate înfruntarea a fost crâncenă. Nebunele de rațe și găște nu l-au mai așteptat pe Traian și au luat podul cu asalt. Cum grăunțele și firmiturile săreau în toate părțile, se aruncau înebunit în Dunăre, se călcau în picioare, se ridicau, luau Tapae cu asalt... Traian-Hades n-a stat nici el pe gânduri. Cum, necum, a trecut Dunărea mai mult pe la izvor și s-a avântat în luptă. Guță-Decebal s-a repezit la oase, a apucat osul cel mai mare și s-a retras cuminte să-l roadă. Ce avea el cu hărmălaia de păsăret? Tic s-a declarat învingător odată ce regele Decebal a fugit, dar Mădălina i-a replicat că atâta timp cât Decebal e în viață, asta nu e decât o victorie temporară. Ce are a face? Au câștigat sau nu au câștigat romanii? Tic era atât de bucuros că se arată de acord să încheie pace cu dacii. Și acceptă generos toate condițiile Mădălinei...

Dacă ar fi fost după Tic, el ar fi trecut imediat la atacul final, dar Mădălina i-a arătat locul dezastrului: nici un castru roman nu mai stătea în picioare și din Sarmizegetusa mai rămăsese doar zidul de la răsărit... Cine știe câte zile vor fi ocupați cu pregătirea războiului din 105-106...

Și au fost într-adevăr multe zile, s-au luptat, i-a mai oprit din lucru și o câte o iarnă geroasă sub forma vreunei ploi de vară cu distrugerii uriașe, ba chiar s-au întors în trecutul Daciei la luptele cu Lisimah și cu Alexandru cel Mare măcar că acesta din urmă n-a ajuns la nord de Dunăre decât o singură dată.

Tic umbla și el cu pantalonii suflecați până la genunchi și mânecile suflecate până la coate, cocoșul Traian își învățase noul nume, Dunărea avea acum o lungime respectabilă...

Dar chiar și cele mai frumoase povești au un sfârșit și până și cea mai fierbinte vară este urmată de toamnă și școală și struguri, așa încât Tic trebui să se pregătească de plecare. Era însă bucuros: își făcuse o listă cu cărțile pe care avea să le citească pînă la vara viitoare și hotărâse deja că Guță-Decebal se va numi la anul Ștefan cel Mare. Sau dacă e prea greu: Guță-Decebal-Ștefan-cel-Mare.